

**רע"פ 4536/14 - מוחמד רעד נגד הוועדה המרחבית לתוכנן ובניה
"מזרח השרון"**

בבית המשפט העליון

רע"פ 4536/14

כבוד השופט א' שהם

לפני:

מוחמד רעד

ה牒:

נ ג ד

הוועדה המרחבית לתוכנן ובניה "מזרח השרון"

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 8.5.2014, בעפ"א
שניתן על-ידי כב' השופטת נ' אחד
52633-11-13

עו"ד שלומי בלומנפלד
בשם המ牒:

החלטה

1. לפניהם בבקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' אחד), בעפ"א 31.1.2013, מיום 24248-10-12, מיום 2013-11-13, בגדירו נדחה ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית משפט השלום בכפר סבא (כב' השופט ע' פריז), בתו"ב 31.1.2013, מיום 2013-11-13.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין - כל הזכויות שמורות

בכתב האישום שהוגש נגד המבוקש, מיווחסת לו עבירה של ביצוע עבודות לבניית בגין מגורים בן 4 קומות, בשטח כולל של כ-800 מ"ר (להלן: המבנה), ללא היתר. בכתב האישום נאמר, כי המבוקש אחראי לביצוע עבודות הבניה, בהיותו המחזיק, או הבעלים, או המוחזק להיות בעליים או אחראי על הבניה. המבוקש כפר בזיקה שיווחסת לו ל העבודות הבניה, אך בית משפט השלום דחה את הטענה מכל וכל. נקבע, כי קיימות "ראיות למצביע" המוכיחות את זיקתו של המבוקש לביצוע עבודות הבניה, ובهن עדותם של נادر חיליה, אשר משמש פקח מטעם המשيبة (להלן: הפקח), ומסמכים נוספים. עוד נקבע, כי גרסתו של המבוקש אינה מספקת הסבר חלופי ראוי לשם, ואין ליתן לה משקל כלשהו. על סמך קביעות אלו, הורשע המבוקש בביצוע עבירות בגין ולא היתר, לפי סעיפים 145, 146 ו-204-208 לחוק כלשונו. על סמך התכnon והבנייה, התשכ"ה-1965, ותקנות התכnon והבנייה (עבודות ושימוש הטעונים יותר), התשכ"ג-1967.

במסגרת גזר הדין, נתן בית משפט השלום את דעתו לחומרת הנסיבות, ובهن היקף הבניה הבלתי חוקית, והעדר חרטה מצד המבוקש או נסיבות אישיות מיוחדות. בית המשפט קבע, כי המבוקש ישא בתשלום קנס בסך 200,000 ש"ח ואגרת בגין בסך 24,800 ש"ח; בנוסף, הוצאה צו הריסה לבניה, וכן הורה בית המשפט כי המבוקש יחתום על התchiaיות בסך 200,000 ש"ח, לבל עבור עבירות לפי חוק התכnon והבנייה למשך שלוש שנים.

3. המבוקש ערער לבית המשפט המחויז על הכרעת הדין ועל גזר הדין. בית המשפט דחה את הערעור על הכרעת הדין, אשר נקבע כי היא " מבוססת, מנומקת כדבוי, לא נפל בה כל פסול ולא ניתן היה להגיע למסקנה אחרת". זאת, נוכח התשתית הראייתית המוצקה אשר עמדה בפני בית המשפט כאמור, וחולשת טענותיו של המבוקש. גם לעניין גזר הדין נדחה הערעור, בפרט נוכח היקף הבניה, וההלים בין העונש שהושת על המבוקש לבין מדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים.

הבקשה לרשות ערעור

4. בבקשתו שלפניו מעלה המבוקש שתי טענות עיקריות: האחת לעניין היקף הבניה הבלתי חוקית, כאשר לדברי המבוקש לא הובא ولو "בדל ראייה" לגודלו של המבנה, כפי המתואר בכתב האישום. בהקשר זה נטען, כי בהחלטותיה של הערכאות הקודמות הועבר הנטול הראייתי אל כתפי המבוקש, שלא בדיון. הטענה השניה נוגעת לפגיעה, כביכול, בזכות ההיוועצות של המבוקש. לשיטתו של המבוקש "חובה על כל בעל מרות להבהיר לכל אדם אשר נחקר כי זכותו להיוועץ בעורך דין". בבקשתה נטען, כי חובה זו הופרעה כאשר פקח בגין מטעם המשيبة, שוחח עם המבוקש מבלי שידע אותו בפתח השיחה בדבר זכותו להיוועץ בעורך דין.

דין והכרעה

5. בפתח הדברים יש לשוב ולהזכיר מושכלות ראשוניים, לפיהם רשות ערעור תינתן רק במקרים מצומצמים, בהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית או רחבה היקף, או כאשר מתגלה אי-צדק או עיוות דין לפני המבוקש (reau"פ 4224/14 ברונשטיין נ' מדינת ישראל (24.6.2014);reau"פ 4185/14 גולן נ' מדינת ישראל (22.6.2014);reau"פ 4081/14 אבדר נ' מדינת ישראל (19.6.2014)). לאחר שעיני בקשה לרשות ערעור ובנספחה, מצאתי כי היא איננה עומדת באמות המידה האמורית, ולפיכך דין להדחות.

6. מעלה מן הצורך לומר בקצרה, כי גם בבחינה לגופו של עניין, דין טענותיו של המבוקש להידחות. אשר להיקף הבניה, הרי שהפקח העיד בנושא זה עדות ברורה וסדורה, ועודות זו נמצאה אמינה על-ידי בית משפט השלום.

לאור זאת, התקשתי להلوم את טענותו של המבוקש לפיה אין "ולו בدل ראה" לגודלו של המבנה. בנוסף, בצדκ הדגש הערכאות הקודמות בהחלתו תיהן את העדרו של טיעון סדור לעניין זה, מצדו של המבוקש. נוכח טענותו של המבוקש בבקשת רשות ערעור דומה כי יש מקום להבהיר, כי נטול ההוכחה לא הועבר בשום שלב לכתפו של המבוקש, אלא כאן הוא הדבר: לאחר שהובאו ראיות אשר מבססות את עובדות כתוב האישום, נתן בית המשפט משקל להעדרה של טענה קונקרטית כלשהי מצד המבוקש, לעניין היקף הבניה בפועל.

7. גם לעניין זכות הייעוץ וחובת המידע בדבר קיומה של זכות זו, אין בידי לקבל את טענותו של המבוקש. הזכות להיעוץ בעורר דין נגזרת להליך הוגן, וזכתה למעמד נכבד בשיטת משפטנו. כפי שהוזמן לי לומר באחת הפרשנות:

"זכות הייעוץ במסגרת הדיון הפלילי, אף אם היא אינה בעלייה מעמד חוקתי על-חוקי, נטפסת כזכות בעלייה מעמד רם ביותר, והיא בוגדר זכות יסוד של הנחקר, הנגזרת, הן מן הזכות להליך הוגן במשפט הפלילי והן מחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. זכות זו נובעת גם החובה לידע את העצור (ולפי הפרשנות המרחיבת יותר, גם את החשוד המצוי בחקירה פלילית) בדבר זכותו להיעוץ בעורר דין, ובמקרים המתאימים להודיע לו על אפשרותו לבקש את מינויו של סגנו ציבורו." (רע"פ 12/8860 קוטלאיר נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 (16.1.2014)).

וראו, בהקשר זה, סעיף 32 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, וסעיף 19 לחוק הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו-1995, וכן ע"פ 5121/98 ישכרוב נ' התובע הציבורי הראשי, פ"ד סא(1) 461 (2006) (להלן: עניין ישכרוב) וע"פ 9956/05 אסף שי נ' מדינת ישראל (4.11.2009)).

8. עדמה מרחיבת יותר, לכארה, ניתן למצוא בדבריו של השופט י' דנציגר, אשר לשיטתו:

"ישנם מקרים בהם החשוד-הנחקר אינו עצור ולפיכך אינו מובא לפני הקצין הממונה וכן מקרים אחרים בהם הופך אדם במהלך גביהו הודהה ממנו שלא תחת זהירה לחשוד. במקרים מעין אלו, יהיה על החוקרים עצממ לחתוד הודהה כדבוי בדבר זכותו להיעוץ בעורר דין בטרם יתחילו או ימשיכו בגביה הודהתו, לפי העניין" (ע"פ 10049/08 אבו עזא נ' מדינת ישראל, בפסקה 121 (23.8.2012)).

9. במקרה דנן, הפקח שוחח עם המבוקש, מבליל לידע את המבוקש בדבר זכותו להיעוץ בעו"ד. בבקשתו לרשות ערעור נטען, כאמור, כי "חובה על כל בעל מרotta להבהיר לכל אדם אשר נחקר כי זכותו להיעוץ בעו"ד". טענה זו נתענהavelma, מבליל שהمبוקש הבahir מהו המקור הנורומיibi לטענה כה רחבה, וגם לא עמד על הפער הקים בין לבין הדיון הקים. יודגש, כי בעניינו, המבוקש לא היה עצור, וגם לא מעוכב. יתרה מזו, ספק רב בעיני אם ניתן לראות את שיחתם של המבוקש והפקח כפעולות "חקירה", וכן ראוי להציג, כי מדובר בפקח מטעם מוסד תכנוני, ולא בשוטר. בנסיבות אלה, גם מבליל שادرש לקבוע מסמורות בשאלת גבולותיה של זכות הייעוץ וחובת המידע, לא מצאתו כי נפל פגם בהתנהלותו של הפקח.

10. לא זו בלבד, אלא שגם אם היו מרחיקים לכת, ומקבלים את הטענה כי הופרה חובת המידע, הרי שכידוע פסילת קבילהה של ראה איננה נעשית באופן אוטומטי. המבוקש מנע מהסביר מדוע, לשיטתו, הפגם שנפל בשיחתו של המבוקש עם הפקח הינו מסווג הפגמים שבכוחם להוביל לפסילת קבילהה של ראה, בהתאם לדוקטרינת הפסילה

הפסיקתית (ראו עניין ישכרוב, בפסקאות 69-74 לפסק-דינה של הנשיאה (כתוארה אז) ד' בגין). בהקשר זה כבר ציין בית משפט השלום, כי המבוקש לא טען לקיומו של קשר סיבתי בין הפרת חובת הידוע לבין תוכן שיחתו עם הפקח. ועוד יש להבהיר, כי כפי שנקבע בהכרעת הדיון, המבוקש "הבין היטב שהוא נתן לאפשרות של הליך פלילי ועשה כל שביכולתו למנוע הליך זה, תוך שהוא מבקש להחזיק במקרה שני קצוטיו, ובכך גורם להמשכת עבודות הבניה עד השלמתן".

.11. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ד (9.7.2014).

ש | פ | ט